

HOMILIA DE LA MISSA DE LA TROBADA INTERDIOCESANA DE VIDA CREIXENT

Qui de vosaltres no té un avi que va anar a Cuba? Qui de vosaltres no va deixar la casa pairal i va marxar cap a la capital –sigui Barcelona, Tarragona, Lleida o Girona, o la capital de la pròpia comarca– per a buscar-se la vida? Qui de vosaltres no va canviar de feina en aquell moment de transformació econòmica per a continuar tirant endavant? Qui de vosaltres no ha acollit les novetats i mai ha usat el cotxe, el tractor, la maquinària industrial, el telèfon, la nevera, la rentadora, l'ordinador? Qui continua escrivint cartes a mà en lloc d'enviar missatges pel correu electrònic o pel whatsapp? Qui es conforma amb les fotos dels néts del tocador i no mira els vídeos que els fills us envien pel mòbil? Tots vosaltres us heu fet un tip de lluitar i de canviar. Sou els testimonis del canvi més gran que ha patit aquest país en més de dos mil anys. Tot sembla indicar que, a més, encara veureu canvis que molts somien des de fa tres segles. Vaja, sou experts en canvis, tot menys amants del “sempre s’ha fet així”!

Avui la situació que us descrivia en la conferència “Lliçons d’història” demana canvis i, a més, us intentava mostrar que vosaltres, els experts en canvis, sou claus en el moment eclesial que estem vivint. Però, fixeu-vos que la paraula de Déu que acabem de proclamar ens indica de quins canvis parlem a nivell eclesial i quina és l’actitud per afrontar-los i encertar.

A l’evangeli diu que “feia mal temps, i Jesús s’estava al temple sota el pòrtic de Salomó”. S’havia refugiat a cobert en un dels pòrtics del temple. Devia pregar i rumiar.

Aquell desembre era especialment inclement. Havia pujat a Jerusalem per la festa dels tabernacles aquella tardor i s’hi havia quedat. Sembla que hi havia pujat sense aquell estol de deixebles que el seguien, de fet diu que hi va pujar d’amagat i el text de Joan només esmenta la presència dels deixebles en un episodi dels molts d’aquests tres capítols. No tornen a aparèixer fins que Jesús marxa cap a l’altra banda del Jordà i el vénen a cercar amb la notícia que Llätzer ha mort.

Jesús s’havia fet un tip de predicar pel temple i de discutir amb els jueus. L’havien acusat d’endimoniat. S’havia enfrontat amb els fariseus aturant la lapidació d’una adúltera. L’havien intentat empresonar. El criticaven i difamaven per haver guarit un cec de naixement en dissabte. Fins i tot els

versets següents a l'evangeli d'avui diuen: “els jueus tornaren a agafar pedres per apedregar-lo”.

Aquells que l'havien d'acollir com a Messies, el volien apedregar. Els que coneixien les promeses, els qui l'havien vist fent miracles, els qui havien escoltat la seva predicació l'acusaven d'impostor. Eren aquells a qui adreçava paraules tan clares com: “tot el que faig en nom del meu Pare parla a favor meu, però vosaltres no em creieu perquè no sou de les meves ovelles”; “jo i el Pare som u”.

Però és que ni quan Jesús va donar la vida a la creu, ni quan va ressuscitar d'entre els morts, no el van creure. Els seus deixebles van intentar-ho com el seu mestre. Se la van jugar i, fins i tot, Esteve va pagar-ho amb la vida. Al final, alguns van “passar” de continuar intentant convertir a tots els jueus. Alguns d'ells, fugits de Jerusalem a causa de la persecució que es va desencadenar arran de la mort d'Esteve, van escampar la bona notícia per Fenícia, Xipre i Antioquia. Aleshores la cosa es va descontrolar. Alguns van acabar predicant l'evangeli entre els pagans i com que és el que Déu volia, “n'hi hagué molts que cregueren i es convertiren al Senyor”.

Diu que Bernabé fou enviat per la comunitat de Jerusalem i tan bon punt veié els fruits de la gràcia de Déu, se n'alegrà i encoratjava a tots a mantenir-se fidels al Senyor.

Mireu germans, avui també fa mal temps. Avui també ens trobem arrecerats en els nostres atris pregant i rumiant les enormes resistències de tots aquells que han estudiat a les nostres escoles i universitats, que han vingut a les nostres catequesis, que han crescut en els nostres agrupaments i esplais, que s'han aixoplugat a les nostres rectories quan anaven mal dades. Mira que n'hem esmerçat d'hores i hores parlant-los i escoltant-los! Són els vostres fills i néts que ja us diuen: prou àvia, prou avi, no me'n parlis més de tot això!

Hem donat la vida per ells. Ens coneixen massa. Ens saben els defectes i ens tenen com un disc ratllat.

Mireu una mica més enllà. No veieu que alguns, tips de “predicar al desert”, s'han arriscat a sortir a camp obert i estan anunciant Jesús a gent molt allunyada? No ho veieu que Déu ho vol, ho està beneint amb conversions? Escolteu aquests nous conversos, mireu com estan canviant les seves vides. Si sou bons i esteu plens de l'Esperit Sant com Bernabé, no

podreu fer altra cosa que alegrar-vos i “passar” de discutir amb els de sempre i encoratjar els nous cristians a continuar caminant.

No sabeu el bé que podeu fer si el Senyor us empeny a sortir a camp obert i anunciar l’evangeli als de lluny. No sabeu el gran bé que podeu fer si us alegreu i acolliu maternalment aquells estranys que comencen a venir a missa i hi porten els seus fills. Potser són gent més senzilla, sense tanta cultura, però si els escolteu, veureu les meravelles que Déu està fent.

No em digueu que vosaltres no esteu per canvis i novetats! Si sou la generació dels canvis i les novetats!

Solsona, 9 de maig de 2017